

La noia estàtica

Josep

La noia abatuda, després de tres mesos finalment ha deixat la seva cambra i amb passos tristos i dubtosos ha sortit al jardí, la seva determinació i la llum glaçada han fet que s'aturés al mig de l'herbassar blanquinós i humit amb espurnes de vidre clar.

La noia immòbil veu com les plantes espinoses arrecerades a la tàpia retenen la llum i la foscor, li fan veure duplicada la intensitat d'ones electromagnètiques que es converteixen en un bes suau, com un mareig. Dedica hores a mirar cada bri d'herba, a fixar-se en les fulles fosques i llargues del desmai vorer que han quedat enredades entremig de les tiges. Es sent propera a la sargantana fixada a la paret que no tanca mai els ulls i als reflexos dels mons continguts en cada gota d'aigua que esquitxen els maons.

La noia encara conserva el dolor del temps al llit, de la bèstia que li rosegava l'esquena i de l'olor de remeis. No vol tornar-hi. Amb les hores el món dels sons està substituint les imatges, imatges pensades tant de temps des que estant al llit somiava desperta on volia ser. Al pati, les ombres es van allargassant fins a tenyir-ho tot de foscor. Sota els seus peus descalços sent el talp reu de gratar inexorablement galeries en la terra feréstega. Capta l'escarabat d'un blau vibrant impossible de copsar dins la fosca que tragina inescotablement i sent el musell del ratolí que li acarona afectuós el turmell.

La noia expectant segueix esperant el senyal, comença la merla negra, record de la nit, a portar les primeres traces del dia al jardí. Es van fent audibles els pardals que van i venen juganers. Finalment un pit-roig se li acosta, s'enreda dolçament en els seus cabells una estona i entra al seu dormitori.

La noia estàtica el segueix i torna al seu llit relaxada sentint-se gronxada pels ocells i s'adorm profundament sense necessitat de cap medicina.

